

Breng me terug

Van BA Paris verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Achter gesloten deuren
Gebroken

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

BA Paris

Breng me terug

Vertaald door Ireen Niessen

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4294 3

© 2018 BA Paris

© 2018 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Ireen Niessen

Oorspronkelijke titel *Bring Me Back*

Oorspronkelijke uitgever HQ, an imprint of

HarperCollins *Publishers* Ltd.

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Getty (barsten),

© Arcangel Images (klimop, muur),

© Shutterstock (gat)

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Christine, de beste zus van de wereld

Twaalf jaar eerder

Verhoor: Finn McQuaid

Datum: 15-03-2006

Tijd: 03.45

Plaats: Fonches

We waren op de terugweg van een korte skivakantie in Megève. Ik besloot onderweg in Parijs te stoppen als verrassing voor Layla, omdat zij er nog nooit was geweest. We hebben gegeten in een restaurant dicht bij de Notre-Dame en daarna een wandeling langs de Seine gemaakt. We hadden er kunnen overnachten – nu wou ik dat we dat hadden gedaan – maar we wilden allebei graag naar huis, naar onze cottage in St Mary's, in Devon.

Het zal rond middernacht zijn geweest dat we Parijs verlieten. Toen we ongeveer anderhalf uur hadden gereden, moest ik naar de wc, dus ging ik naar de stopplaats van Fonches, die langs de snelweg ligt. Het is geen servicestation, je kunt er niet tanken of zo, maar ik wist dat er toiletten waren omdat ik er weleens een tussenstop had gemaakt op een eerdere skitrip naar Megève. Het was er verlaten, afgezien van de auto waarover ik jullie al heb verteld, die vlak naast het

toiletgebouwtje geparkeerd stond. En ik geloof dat er in de vakken voor vrachtverkeer aan de andere kant een stuk of wat vrachtwagens stonden. Er moeten er minstens twee geweest zijn: de truck die ik heb zien vertrekken en de andere, waarvan we de chauffeur later nog hebben gesproken.

Er slingerde een lege fles water in de auto en we hadden wat snacks gegeten toen we van Megève naar het noorden reden. Daarom reed ik langs het toiletgebouwtje naar het eind van de parkeerplaats, waar een afvalbak stond, zodat ik de verpakkingen weg kon gooien. Ik... ik had gewoon bij de toiletten moeten parkeren en ernaartoe moeten lopen. Dan was ik dichterbij geweest. Ik had dichterbij moeten blijven.

Layla sliep. Ze was in slaap gevallen zodra we de snelweg op reden en ik wilde haar niet wakker maken, dus ben ik een tijdje blijven zitten, gewoon om wat te ontspannen. Ze werd wakker toen ik de dingen die ik wou weggooien begon te verzamelen. Ze wilde daar niet naar de wc; ze zei dat ze liever wachtte tot we bij een echt servicestation zouden zijn, dus toen ik de auto uit stapte, zei ik dat ze de portieren maar beter op slot kon doen, aangezien het donker was. Ze heeft namelijk een enorme hekel aan het donker.

Toen ik naar de toiletten liep, passeerde ik een man die naar buiten kwam, en ongeveer een minuut later hoorde ik een auto weggrijden. Hij was kleiner dan ik, misschien ruim één meter tachtig? Ik geloof dat hij donker haar had, en hij had absoluut een baard. Ik was maar kort in het toilet, ik vond het er niet prettig, voelde me niet op mijn gemak, alsof er iemand toekeek. Misschien kwam dat omdat een van de deuren naar de hokjes gesloten was.

Op de weg terug naar de auto hoorde ik een vrachtwagen van het parkeerterrein optrekken; ik keek hoe hij over de

lange uitvoegstrook richting de snelweg reed. Hij reed hard, alsof hij haast had, maar ik dacht er op dat moment eerlijk gezegd niet bij na. In de verte zag ik de contouren van onze auto – de enige die er nog stond, want de andere, die voor het toiletgebouwtje geparkeerd had gestaan, was weg. Pas toen ik dichterbij kwam, zag ik dat Layla niet in de auto zat, en ik dacht dat ze van gedachten was veranderd en toch naar de wc was gegaan. Ik weet nog dat ik achteromkeek, in de verwachting dat ze haastig achter me aan zou lopen – want ik wist dat zij net als ik de rillingen zou krijgen van die plek – maar ik zag haar niet, dus ging ik in de auto zitten wachten. De duisternis begon me te benauwen, dus ik startte de motor en reed naar de voorkant van het toiletgebouwtje, waar er tenminste wat licht was, zodat Layla niet dat hele stuk in het donker hoefde terug te lopen.

Al na een paar minuten begon ik ongerust te worden. Het voelde niet goed dat ze nog niet tevoorschijn was gekomen, dus ik stapte de auto uit en liep naar de damestoiletten om haar te zoeken. Er waren drie hokjes. Twee waren er leeg, maar de deur van het andere hokje was gesloten, dus dacht ik dat ze daar zat. Ik riep haar en toen er geen antwoord kwam, legde ik mijn hand tegen de deur en duwde. Hij zwaaide open en toen ik zag dat Layla daar niet was, haastte ik me weer naar buiten en begon haar naam te roepen, omdat ik dacht dat ze misschien, nadat ik uit de auto was gestapt, had besloten om even de benen te strekken of een luchtje te scheppen. Maar eigenlijk wist ik wel dat ze niet bij de auto zou zijn weggelopen, niet 's nachts, niet in het pikedonker, want zoals ik al zei had ze daar een hekel aan.

Ik rende naar de achterkant van het gebouwtje, voor het geval ze daar was, en toen ik haar niet kon vinden, haalde ik

een zaklantaarn uit de achterbak en breidde mijn zoektocht uit over het hele terrein. Nu schreeuwde ik haar naam. Er stond nog steeds een vrachtwagen op de parkeerplaats, dus daar liep ik naartoe, al roepend, in de hoop dat ik iemand zou treffen die me kon helpen zoeken. Maar er zat niemand in de cabine en toen ik op het portier bonkte, kwam er geen antwoord, dus nam ik aan dat de chauffeur achterin lag te slapen. Daar bonkte ik op de deur, maar er reageerde niemand, en toen ik mijn telefoon pakte en zag dat ik geen bereik had, wist ik niet meer wat ik moest doen. Ik wilde niet weggaan, voor het geval Layla was gevallen en ergens gewond op de grond lag, maar ik wist dat ik haar niet zou kunnen vinden met alleen het licht van mijn zaklantaarn. Dus stapte ik weer in de auto, reed zo snel als ik kon naar het eerstvolgende tankstation en holde naar binnen, roepend dat ik hulp nodig had. Het was niet makkelijk om ze daar aan het verstand te brengen wat ik bedoelde, want mijn Frans is niet zo goed, maar uiteindelijk belden ze de plaatselijke politie. En toen kwamen jullie. En jullie spraken goed Engels en namen me mee terug naar de stopplaats om me te helpen Layla te zoeken.

Dat was de verklaring die ik tegenover de politie aflegde, op het politiebureau ergens dicht bij de A1 in Frankrijk. Het was de waarheid. Maar niet de hele waarheid.

DEEL I

I

Nu

Mijn mobiel gaat terwijl ik door de hal met glazen wanden van Harry's indrukwekkende kantorencomplex bij de London Wall loop. Ik draai me om en zie op het digitale display boven de balie van de receptioniste hoe laat het is; het is nog maar halfvijf, maar ik popel om naar huis te gaan. Het heeft maanden vasthoudendheid gevergd om Grant James, de beroemde zakenmagnaat, zover te krijgen dat hij vijftig miljoen pond in Harry's nieuwe fonds gaat investeren, en ik heb zin om dat te vieren. Als bedankje heeft Harry voor mij en Ellen een tafel gereserveerd bij The Hideout, het beste restaurant in Cheltenham, en ik weet dat ze opgetogen zal zijn.

Ik werp een ongeduldige blik op mijn mobiel, in de hoop dat het een telefoontje is dat ik niet hoeft aan te nemen. De naam van de beller is Tony Heddon, een rechercheur uit Exeter. We hebben elkaar twaalf jaar geleden voor het eerst ontmoet, na mijn arrestatie wegens verdenking van moord op Layla, en sinds die tijd zijn we goede vrienden geworden. Ik loop naar een rond stalen bankje links van de receptie en zet mijn aktetas op de zitting.

'Tony,' zeg ik, terwijl ik het telefoontje aanneem. 'Fijn om van je te horen.'

‘Ik stoor toch niet?’

‘Helemaal niet.’ Ik hoor dat hij ernstig klinkt, zoals altijd als hij belt om me te vertellen dat de Franse autoriteiten een onbekend lichaam van een vrouw hebben aangetroffen. Omdat ik wel kan raden hoe ongemakkelijk hij zich moet voelen, besluit ik hem meteen uit zijn lijden te verlossen. ‘Is er weer een lichaam gevonden?’

‘Nee, dat is het niet,’ antwoordt hij geruststellend met zijn zachte Devonshire-accent. ‘Thomas Winter – je weet wel, je voormalige buurman in St Mary’s – is gisteren op het bureau geweest.’

‘Thomas?’ zeg ik verrast. ‘Dat hij nog leeft na al die jaren. Hoe gaat het met hem?’

‘Lichamelijk best goed, maar hij is inmiddels al behoorlijk op leeftijd. Daarom willen we niet al te veel belang hechten aan wat hij heeft gezegd,’ voegt hij eraan toe, waarna hij een stilte laat vallen. Ik wacht tot hij verdergaat en intussen probeer ik te bedenken wat Thomas verteld kan hebben. Ik weet dat Thomas ons, voordat Layla en ik op vakantie naar Frankrijk gingen, alleen kende als een gelukkig stel.

‘Hoezo, wat heeft hij dan gezegd?’ vraag ik.

‘Dat hij Layla gisteren heeft gezien.’

Mijn hart slaat een slag over. Ik steun met mijn vrije hand op de koude metalen leuning van het bankje en probeer binnen te laten komen wat hij me zojuist heeft verteld. Ik weet dat hij wacht tot ik iets zeg, maar het lukt me niet, dus laat ik hem de stilte doorbreken.

‘Hij zei dat hij haar bij de cottage heeft zien staan en dat ze vlug wegliep toen hij naar haar toe kwam om met haar te praten,’ gaat hij verder.

‘Omdat ze het niet was,’ zeg ik op neutrale toon.

‘Dat hebben wij ook geopperd. Ik herinnerde hem eraan dat er twaalf jaar verstreken zijn sinds hij haar de laatste keer zag, maar hij zei dat hij haar na vijftig jaar nog zou herkennen. Ze droeg een capuchon, maar hij was er zeker van het Layla was. Iets met haar houding, hoe ze stond, naar het schijnt.’

‘Maar hij heeft haar niet gesproken.’

‘Nee. Hij zei, en ik citeer: “Ik riep haar naam en ze draaide zich om, maar toen ze me zag, ging ze ervandoor.” Hij zei dat ze in de richting van het station liep, maar het loket was op dat moment gesloten en we hebben niemand kunnen vinden die een vrouw op een trein heeft zien staan wachten. Er is geen cameratoezicht, dus daar zijn we niet wijzer van geworden.’

Ik zoek naar de juiste reactie. ‘Je denkt toch niet dat het echt Layla was? Niet na al die jaren?’

Tony slaakt een diepe zucht. ‘Ik ben geneigd het aan de al te grote verbeeldingskracht van de heer Winter toe te schrijven. Ik vond alleen dat je het moest weten.’

‘Oké, dank je, Tony.’ Ik wil ophangen, maar dat lijkt me te snel. ‘Wanneer ga je met pensioen? In september, toch?’

‘Ja, nog maar een paar maanden te gaan. En ik weet niet goed wat ik dan moet gaan doen.’

Dit grijp ik aan. ‘Je kunt beginnen met ons een bezoek te brengen. Ik weet dat Ellen het fijn zou vinden je te zien.’

‘Ga ik zeker doen.’

Misschien begrijpt hij dat ik niet in de stemming ben om te praten, want hij zegt dat hij nog een telefoontje moet plegen. Ik blijf even staan en probeer de dingen op me in te laten werken, me afvragend hoe het kan dat Thomas denkt

dat hij Layla heeft gezien. Ik maak een rekensommetje: we hadden in 2006, vlak voor die noodlottige trip naar Frankrijk, zijn tachtigste verjaardag gevierd, wat betekent dat Thomas nu tweeënnegentig is, een leeftijd waarop mensen nogal eens in de war kunnen raken, een leeftijd die het makkelijk maakt om weg te wuiven wat iemand zegt, of denkt te hebben gezien. Het kan alleen maar het gebazel van een oude man zijn. Resoluut haal ik mijn sleutels uit mijn zak en loop verder naar de parkeerplaats.

De rit naar huis gaat ongelooflijk langzaam, wat voor een vrijdagmiddag niet ongebruikelijk is. Wanneer ik langs het bord WELKOM IN SIMONSBRIDGE. MATIG UW SNELHEID s.v.p. aan het begin van het dorp rijd, komt mijn eerdere vreugde over de nieuwe deal weer terug. Het was aardig van Harry om een tafel bij The Hideout te boeken; volgens hem zou ik voor de hertenbiefstuk moeten gaan, en dat zal ik waarschijnlijk doen.

Even later stop ik bij ons huis, dat vanbuiten misschien niet opvallend mooi, maar binnen wel mijn veilige haven is – en de tuin is mijn toevluchtsoord. Normaal gesproken zou Ellen al op de drempel staan, net zo verheugd om mij te zien als ik haar. Meestal kijkt ze bij het horen van de banden op het grind direct op van de illustratie waar ze aan zit te werken, en doet ze de deur al open voordat ik de auto uit ben. Maar nu niet. En vandaag lijkt dat een veeg teken.

Ik zeg tegen mezelf dat ik niet zo raar moet doen, dat ze echt niet altijd de deur opendoet, dat ze natuurlijk op me zou staan wachten als ik had gebeld met het goede nieuws. Maar ik wilde het haar persoonlijk vertellen, ik wilde haar graag zién zeggen hoe knap ik het heb aangepakt, en het niet

alleen horen. Ik weet hoe dat klinkt, maar het is niet zo dat ik een reusachtig ego heb, eerder dat het tot stand brengen van deze deal een hoogtepunt in mijn carrière is. Het binnenhalen van Grant James geeft een adrenalinerush van jewelste. Zelfs groter dan de kick die ik krijg als ik de markt te slim af ben.

Het geluid van mijn sleutel in het slot brengt haar niet naar de deur, evenmin als onze rode setter Peggy, wat nog ongewoner is. In plaats van te roepen, ga ik op zoek naar Ellen, terwijl er een zweem van ongerustheid in me opwelt. Als ik de deur naar de woonkamer openduw, zie ik haar opgerold in een van de leunstoelen zitten, in mijn blauwe spijkershirt, dat ze telkens weer uit mijn kast pikt. Ik vind het niet erg; ik zie haar er graag in. Ze heeft haar knieën opgetrokken tot haar borst en het shirt er als een tent overheen getrokken.

Mijn stille zucht van verlichting dat ze daar zit, wordt getemperd door de manier waarop ze nietsziend door het raam staart, met haar ogen op een ver verleden gericht. Het is een blik die ik al een tijd niet heb gezien, maar toch al te goed ken. En die verklaart waarom Peggy – die Ellens stemming altijd haarfijn aanvoelt – stilletjes aan haar voeten ligt.

‘Ellen?’ zeg ik zacht.

Ze draait haar hoofd naar me toe en gaat rechtop zitten terwijl haar ogen zich weer focussen.

‘Sorry,’ zegt ze berouwvol, en ze loopt haastig naar me toe. Peggy sjokt rustig achter haar aan; je kunt zien dat ze ouder wordt. ‘Ik was mijlenver weg.’

‘Dat zag ik.’

Ze strekt haar hand naar me uit en geeft me een kus. ‘Hoe was je dag?’

‘Goed.’ Ik stel mijn nieuws over het contract even uit.
‘En die van jou?’

‘Ook goed.’ Maar haar glimlach is net een beetje te stralend.

‘Waar zat je aan te denken toen ik binnenkwam?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Niets.’

Ik leg mijn vinger onder haar kin en breng haar hoofd schuin omhoog, zodat ze mijn blik niet kan ontwijken. ‘Je weet best dat dat bij mij niet werkt.’

‘Het is echt niets,’ houdt ze vol.

‘Vertel toch maar.’

Ze haalt lichtjes haar schouders op. ‘Nou ja, toen ik vanmiddag thuiskwam nadat ik Peggy had uitgelaten, vond ik dit’ – ze steekt haar hand in het borstzakje van het spijker-shirt en haalt er iets uit – ‘op de stoep voor het huis.’

Ik kijk omlaag, naar het beschilderde houten poppetje op haar handpalm, en er gaat een schok door me heen, al snel gevolgd door een steek van woede, want een krankzinnig moment lang denk ik dat ze in mijn kantoor heeft lopen rondsnuffelen. Maar dan realiseer ik me dat Ellen zo iets nooit zou doen en concentreer me op het verjagen van het rode waas. Bovendien: had ze niet gezegd dat ze het op de stoep voor het huis had gevonden?

‘Iemand zal het wel hebben laten vallen,’ zeg ik zo terloops mogelijk. ‘Een kind op weg van school naar huis of zo.’

‘Ik weet het. Maar het deed me denken aan...’ Ze zwijgt.

‘Ja?’ zeg ik vragend, en ik bereid me mentaal voor, omdat ik weet wat ze gaat zeggen.

‘Aan Layla.’ Zoals altijd blijft haar naam ergens tussen ons in hangen. En vandaag voelt dat zwaarder dan anders,

vanwege het telefoontje van Tony.

Plotseling klaart Ellen de lucht met een lach. ‘In elk geval heb ik nu een compleet setje.’ En uiteraard weet ik waar ze op doelt.

Het was Layla die me het verhaal voor het eerst had verteld: dat zij en Ellen allebei een set matroesjka’s hadden, van die Russische poppetjes die in elkaar passen, en dat het kleinste poppetje van Ellens set op een dag zoek was geraakt. Ellen had Layla ervan beschuldigd dat zij het had weggenomen, maar dat had Layla ontkend, en het was nooit meer opgedoken. Nu, dertien jaar nadat ik het verhaal voor het eerst heb gehoord, word ik getroffen door de ironie ervan, omdat Layla, net als Ellens poppetje, is zoekgeraakt en nooit teruggevonden.

‘Misschien moet je het buiten op het muurtje zetten, zoals mensen weleens doen met gevonden handschoenen,’ zeg ik. ‘Het kan zijn dat er nog iemand om komt.’

Haar gezicht betreft en ik heb meteen spijt, want het gaat tenslotte maar om een poppetje. Maar na Tony’s telefoontje wordt het me wat te veel.

‘Daar had ik niet aan gedacht,’ zegt ze.

‘Hoe dan ook, ik kan nu zoveel matroesjka’s voor je kopen als je wilt,’ zeg ik, hoewel we allebei weten dat het daar helemaal niet om gaat.

Ze zet grote ogen op. ‘Bedoel je...?’

‘Ja,’ zeg ik, terwijl ik haar in mijn armen optil en ronddraai, waarbij ik – niet voor het eerst – voel hoeveel lichter zij is dan Layla was. Uit haar korte paardenstaart ontsnappen lokjes kastanjebruin haar die om haar gezicht heen vallen. Haar handen omvatten mijn schouders.

‘Gaat Grant James investeren?’ roept ze uit.

‘Zeker weten!’ Ik duw de gedachten aan Layla weg. Ik houd op met ronddraaien en zet haar neer. Een beetje duizelig wankelt ze tegen me aan en ik sla mijn armen om haar heen.

‘Dat is geweldig! Wat zal Harry blij zijn!’ Ze wurmt zich uit mijn omhelzing. ‘Wacht even, ik ben zo terug.’

Ze verdwijnt de keuken in en ik ga op de bank zitten wachten. Peggy wringt zich tussen mijn benen en ik neem haar kop tussen mijn handen. Met een zwaar gemoed merk ik op hoe grijs ze wordt. Ik trek zachtjes aan haar oren, wat ze fijn vindt, en ik vertel haar hoe prachtig ze is. Dat vertel ik haar vaak, misschien wel te vaak. Maar feitelijk heeft Peggy voor mij altijd meer betekend dan alleen Peggy. En nu lijkt dat verkeerd, vanwege het poppetje.

Ik voel me rusteloos, te vol met kinetische energie om te blijven zitten. Ik wil naar mijn kantoor – een speciaal gebouwde huisje in de tuin – om zeker te weten dat mijn Russische poppetje, het exemplaar waar Ellen niets van weet, daar nog steeds verborgen ligt. Maar ik dwing mezelf geduld te hebben en ik bedenk dat alles in mijn wereld goed is. Toch is het moeilijk en sta ik op het punt Ellen te zoeken als ze terugkomt, met een fles champagne in de ene en twee glazen in de andere hand.

‘Perfect,’ zeg ik met een glimlach.

‘Ik heb hem een paar weken geleden achter in de koelkast verstopt,’ zegt ze. Ze zet de glazen op de tafel en steekt mij de fles toe.

‘Nee,’ zeg ik, terwijl ik de fles beetpak en die gebruik om haar naar me toe te trekken. ‘Ik heb het over jou.’ Ik houd haar eventjes stevig vast, met de champagne tussen ons in. ‘Weet je wel hoe mooi je bent?’ Ze voelt zich niet erg op haar